

Sobre diàlegs intel·ligents

written by Pere Grau i Rovira | 26 d'agost de 2020

El vicepresident català Pere Aragonès, reaccionant a les paraules de Carles Puigdemont a Prada, ha dit que no sols la confrontació amb l'Estat ha de ser intel·ligent sinó que també ho han de ser el diàleg i la mobilització. Teòricament o en abstracte, no cal dir que té raó. Però com és la pràctica? En una enquesta el diari digital *El Nacional* ha preguntat als lectors: "Creu que la via del diàleg té futur?". I un 96% (!) ha dit "NO".

No cal dir que els polítics han de deixar sempre una porta oberta a dialogar amb els seus antagonistes, i no és pas fals de dir que l'independentisme català està sempre disposat a un diàleg constructiu amb l'Estat espanyol. Però, per altra banda també s'ha de permetre de preguntar quina intel·ligència hi ha a deixar-se prendre el pèl permanentment.

El cap del govern espanyol va deixar ben clar que es podia parlar de tot, menys encara d'autodeterminació o d'independència, i a la pràctica, amb l'ajornament etern de la taula de diàleg, s'ha vist que no està disposat a parlar de res i que la seva vagarosa bona voluntat s'evapora en el moment que a Madrid ja no li calen els vots catalans. Com podem, amb aquestes premisses, imaginar-nos un "diàleg intel·ligent"? I com que criticar no té sentit sense presentar alguna alternativa, apuntaré aquí quina és la meva molt modesta opinió.

Crec (i tinc la seguretat de no dir pas res gaire nou) que el diàleg que s'ofereix hauria de tenir tres elements. El primer, en direcció independència. El segon, en direcció a la permanència dins l'Estat espanyol. I el tercer, en direcció a un referèndum que pogués sotmetre els dos primers a la decisió de la població de Catalunya.

El primer, a càrrec de les autoritats catalanes, i aquest crec que ja bloquejaria tota l'operació amb un enèsim NO de Madrid, hauria de detallar els elements d'una negociació de la independència amb Espanya, per exemple, com es podrien minimitzar possibles perjudicis econòmics per les dues parts, potser amb un període raonable de contribucions fiscals decreixents del nou estat a l'Estat l'espanyol. O quins pactes de col·laboració econòmica i internacional podrien formar-ne part.

El segon, a càrrec de les autoritats espanyoles, hauria de ser la concreció de quines noves condicions estaria disposat a proposar en ferm l'Estat (fiscals, culturals, socials) si els catalans acceptessin de seguir-ne formant part. I aquestes condicions haurien de tenir el suport d'una suficient majoria parlamentària a les Cortes (cosa prou difícil...).

I el tercer hauria de ser que, ja de bon començament, les dues parts acordessin sotmetre les dues solucions a referèndum de la població de Catalunya (i no pas de tota Espanya, que seria una empresa supèrflua) sense coaccions i amb observadors neutrals.

Crec que acceptar qualsevol altra cosa, qualsevol diàleg "descafeïnat" com el que ni tan sols s'ha pogut començar, no tindria per part catalana res d'intel·ligent i no solucionaria res. Per tant, intel·ligència en la confrontació i en la mobilització, sens dubte. En el diàleg no es veu que serveixi de gran cosa, davant del mur granític que ens posen al davant.

El Sr. Aragonès ha recalcat posteriorment que "cal forçar el diàleg amb l'Estat". No sé com vol fer-ho tenint en compte que la ministra de defensa espanyola, Robles, ha dit, precisament parlant de la taula de diàleg amb els catalans, que "no és moment de jocs florals" i que "no és una prioritat". Unes declaracions que, per cert, no demostren gens d'intel·ligència.

Bé, tant de bo m'equivoqui i el Sr. Aragonès tingui raó. Però miracles així van escassos al món d'avui.